

DE VERDWENEN MEISJES

Kate Hamer bij Boekerij:

Het meisje in de rode jas

Het meisje in het bos

Gebroken

De verdwenen meisjes

KATE HAMER

DE VERDWENEN MEISJES

THUISKOMEN WAS NOG MAAR HET BEGIN

Vertaald door Mariëtte van Gelder

ISBN 978-90-225-9943-3
ISBN 978-94-023-2150-0 (e-book)
NUR 330

Oorspronkelijke titel: *The Lost Girls*
Vertaling: Mariëtte van Gelder
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio, Amsterdam, naar een idee van Luke Bird
Omslagbeeld: © Michelle Newman / Arcangel
Zetwerk: Mat-Zet bv, Huizen

© 2023 Kate Hamer
© 2023 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekeryj bv, Amsterdam

De oorspronkelijke tekst van het gedicht op p. 352 is afkomstig uit 'Three Kinds of Pleasures' in *Silence in the Snowy Fields*, © 1962 door Robert Bly. Uitgegeven door Wesleyan University Press.

De oorspronkelijke tekst van het citaat op p. 252 en 253 is afkomstig uit *The New England Cookbook* van Staff Home Economists. Uitgegeven door het Culinary Arts Institute, Chicago, Illinois 60616, © 1965, 1956 Processing and Books, Inc.

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Geen mens wist hoe het Mercy Roberts was vergaan.

Hoewel ze, ook lang na haar vertrek uit haar woonplaats in de Appalachen, soms nog door iemands gedachten zweefde, als een rooksliert van een kampvuur.

Soms stak Sheila van banketbakkerij The Cherry on the Cake haar tong voorzichtig en secuur in de lila crème van een van haar eigen cupcakes met bosbessen en trok er een volmaakt driehoekige groef in. Dan keek ze door het raam naar de enige winkelstraat van het stadje, liet de zoete smurrie in haar mond smelten en herinnerde zich dat Mercy ook bijzonder dol was geweest op cupcakes met bosbessen.

Tony, die nu een man was, dacht af en toe aan haar wanneer hij aas aan zijn vislijn reeg, want hij had haar bij de vijver geleerd hoe ze dat moest doen. Het beeld van haar dunne armpjes als ze de lijn uitgooide en die over het wateroppervlak liet scheren, stond in zijn geheugen gegrift. Ze had zich naar hem omgedraaid, stralend, want ze had het in één keer perfect gedaan.

Bob, in de kruidenierszaak, verplaatste zijn gewicht weleens ongemakkelijk van de ene voet op de andere achter de toonbank bij de gedachte aan haar high five en hoe grappig ze haar wenkbrauwen erbij optrok. Hij had beter moeten opletten, verweet hij zichzelf. Hij had niet zo bang moeten zijn om zich ermee te bemoeien. Maar zijn vrouw had destijds kanker gehad en hoewel ze nu volledig genezen was, had het hem toen zo in beslag genomen dat hij verder nergens oog voor had gehad. Het stadje was ook zo veranderd. Er waren nieuwe mensen gekomen en oude vertrokken, er hadden zich andere patronen gevormd waardoor de plek die Mercy had ingenomen kleiner en kleiner was geworden, minder belangrijk.

Juf Forbouys, met haar rijen kleintjes in het lokaal, dacht bij vlagen aan Mercy wanneer ze zoals gewoonlijk aan het eind van de dag als ze bekaf was een plaat op de ouderwetse grammofoon legde. Ze herinnerde zich dat Mercy altijd dol was geweest op religieuze muziek, al wist juf Forbouys niet of ze die eigenlijk wel mocht draaien op school. Maar wat gaf het ook, muziek was muziek en haar leerlingen moesten kennismaken met al het goede wat de wereld te bieden had, waar het ook vandaan kwam. Wat had Mercy ervan genoten. Ze had onder haar tafeltje de maat getikt met haar voetjes in de schoenen met uitgesneden neuzen.

Op dat punt aanbeland schudde juf Forbouys haar hoofd. Zij had er in elk geval niets mee te maken gehad, stelde ze zichzelf gerust. Iets had haar ervan weerhouden betrokken te raken bij de hele onderneming en daar was ze nu blij om. Dáár had ze niet mee kunnen leven.

Mercy

1999, West Virginia

Op de dag dat Mercy was bekeerd, ging ze op de voorveranda staan en riep door het kapotte slaapkamerraam: ‘Ma, vader. Ik ben gered!’

Stilte. Het gat in de ruit zat ongeveer op de plek van haar mond, dus ze wist dat haar stem luid en duidelijk te horen moest zijn geweest.

‘Luie donders,’ mopperde ze. Waarschijnlijk sliepen ze nog, al was het al middag. Binnen, waar het donker was, met de blinden dicht, zou het kapotte klokje van de magnetron in de eetkeuken knippen. Of ze sliepen nog, of ze besteedden geen aandacht aan het goede nieuws, waarschijnlijk omdat het nog eens benadrukte dat hun kans om gered te worden net zo klein was als die van de spin die zijn fijne, minuscule web in de hoek bij de voordeur weefde. Het viel Mercy in dat het ze misschien zelfs bang en verdrietig maakte dat een meisje van nog maar acht zoals zij als een vogel het koninkrijk Gods in zou vliegen terwijl zij de stralende hemelpoort niet eens te zien zouden krijgen, er nog geen glimp van zouden

opvangen. Het maakte haar ook een beetje verdrietig, als ze eerlijk was.

Ze wendde zich af van het houten bouwsel met de gammele veranda en liep over het zandpad naar de rivier waar ze hoopte Tony, haar vriend, tegen te komen zodat ze hem het goede nieuws kon vertellen. Ze wist zeker dat hij een en al oor zou zijn.

Onder het lopen kwam haar aanvankelijke blijdschap terug, maar de glans die ze eerder alleen in haar binnenste had gevoeld, was nu ook in de buitenwereld zichtbaar en was niet alleen meer mooi om te voelen, maar ook om te zien.

De hoge bomen aan weerskanten van de weg leken in een volmaakt soort licht te staan. Ze keek naar haar gele katoenen rok, haar spichtige benen en haar blauwe schoenen die, hoewel de neuzen er met een mes uit waren gesneden omdat ze te klein waren geworden, nog altijd lekker liepen. Ze redde zich er wel mee, maar ze moest niet té snel lopen, want dan raakten haar tenen de stoffige weg pijnlijk, wat dus soms een probleem was.

Toen hoorde ze een auto achter zich naderen en vaart minderen. En inderdaad, er kwam een rode pick-up naast haar rijden. De motor tikte. Ze zag alleen de weerkaatsing van de bomen op de ruit en kon dus met geen mogelijkheid zien wie er in de cabine zat. Toen het zijraam langzaam naar beneden werd gedraaid, zag ze eerst een gehavende suède hoed met een leren veter om de bol en toen pas het gezicht eronder.

Ze voelde dat ze bijna letterlijk van oor tot oor begon te grijnzen. ‘Bob,’ zei ze blij.

Hij schakelde de motor uit en grinnikte terug.

Bob had zijn eigen winkel, The Full Cart, in het stadje aan de rand van het bos op de berg. Mercy kocht er zo ongeveer alles wat ze nodig hadden. Ze ging erheen met haar twee grote plastic boodschappentassen die bedrukt waren met een ruitpatroon en de schreeuwerige tekst HAPPY SHOPPING! Ze gebruikte ze al zo lang dat de hengsels gebarsten en knisperig waren. Nadat Bob de boodschappen erin had gestopt, leek hij er op de een of andere manier altijd nog een extraatje bij te kunnen doen, een Peanut Butter Cup of, minder vaak omdat er moeilijk aan te komen was, zei Bob, een Whistle Pop waar echt muziek uit kwam. Mercy vroeg zich van allebei af of ze wel echt bij de voedselbonnen inbegrepen waren.

Hij knipoogde altijd naar haar als hij die dingen in de tas liet vallen en dan grinnikte ze en zei: ‘Happy shopping!’

Als ze vervolgens de tassen pakte en weg wilde gaan, zei hij altijd: ‘Als je even wacht, kan ik je thuisbrengen. Die tassen zijn zowat groter dan jij.’

Maar ze bedankte altijd.

‘Maak je om mij maar niet druk. Ik ben best sterk.’ Ze dacht niet dat pa en ma het leuk zouden vinden om haar bij hun huis uit de pick-up te zien stappen. Ze wilden geen bezoek.

Bovendien vond ze het altijd prettig om door de rust van het bos terug te lopen, over het zandpad waar het zo lekker rook en de vogels zich de longen uit hun lijfjes zongen alsof zij er helemaal niet was. Misschien moest ze af en toe even blijven staan en uitrusten omdat de tassen zwaar waren en ze pijn in haar armen kreeg, maar wat dan nog? Ze had geen haast en zo kon ze ongestoord aan haar fluitende lolly likken. Ze liet hem altijd eerst een half uur naar de vogels zingen tot hij zo vol

spuug zat dat hij het niet meer deed. Pas dan begon ze eraan te likken tot ze na een uurtje alleen nog een klef wit stokje over had en haar lippen en tong knalrood, paars of oranje waren.

Nu ze Bobs pick-up zag, had ze de kans om iemand anders te vertellen wat er daarnet was gebeurd, en ze wist dat hij er heel blij om zou zijn.

‘Bob,’ zei ze. ‘Ik ben gered!’

Hij knikte een keer. ‘Hm, is dat zo?’

‘Ja, Bob. Weet je, het is geweldig.’

Ze wilde hem overtuigen, want hij leek niet blij genoeg.

‘Hm,’ zei hij weer. ‘Dus je bent naar die tentopwekking geweest?’

‘Zeker weten. Jij zou ook moeten gaan, Bob. Het is geweldig.’

‘Die tent staat er al een poosje.’

‘Ja, maar ze sparen nu voor een echte kerk van steen die altijd kan blijven staan.’

‘Hm.’

Het leek het enige te zijn wat hij kon zeggen en eerlijk gezegd begon ze een beetje ongedurig te worden. Ze wilde naar de rivier om het aan Tony te vertellen, die misschien wat enthousiaster zou zijn dan Bob. Ze had het gevoel dat ze zou kunnen knappen van blijdschap als ze hier nog lang bleef staan. Ze tilde haar ene hak van de grond en harkte met haar tenen op en neer door het kiezelige zand van de weg zodat de pijn haar kon afleiden van de blijdschap.

‘Tja,’ zei hij uiteindelijk, net toen ze dacht dat ze het geen minuut meer zou uithouden in die stilte met alleen de zingende vogels rondom hen, ‘het zal wel geen kwaad kunnen, denk ik.’

Zijn verklaring onthutste haar. ‘Geen kwaad? Bob, ik zeg toch dat het geweldig is, alsof je helemaal met honing wordt gevuld.’

Toen werd zijn gezicht iets zachter. ‘Ja. Dat zal best. Ik vind het ook wel leuk dat je met die vieze snoet naar de kerk bent gegaan.’

Toen schoot hij in de lach, een diepe grinniklach, maar ze vond het niet grappig wat hij had gezegd, helemaal niet.

Ze stak haar handen op. ‘Heb ik een vies gezicht?’

Hij werd weer ernstig. ‘O, kom op. Het geeft niet. Het is en blijft een knap snoetje, hoe vies het ook wordt.’

‘Maar ben ik met een vies gezicht naar de kerk gegaan?’ Het huilen stond haar nader dan het lachen.

‘Kom op, onder die omstandigheden zou niemand er iets om geven hoe je gezicht eruitziet, geen ene moer. Weet je wat? Volgende keer als je naar de winkel komt stop ik een paar van die pakjes vochtige doekjes in je tas. Hoe lijkt je dat? Dan kun je dat knappe snoetje schoonmaken wanneer je wilt.’

Daar ging het niet om. Waar het wel om ging, was dat ze naar de kerk was gegaan terwijl ze eruitzag als een slecht, abominabel mens. Ze voelde een traan uit haar oog ontsnappen en over het vuil op haar wang rollen. Hij bleef aan haar kin hangen.

Bob trok het zich aan. ‘O jee. Niet huilen. Wacht, ik moet hier ergens een pakje papieren zakdoekjes hebben.’

Hij dook weg om in het handschoenvak te zoeken en terwijl hij niet naar haar keek, bedacht Mercy iets wat haar zo snel kalmeerde dat het leek alsof ze terug naar de aarde zweefde en met een klap neerkwam.

‘Hé, Bob, laat maar.’ Ze veegde de traan van haar kin.

Hij bood haar het pakje zakdoekjes door het open raampje aan en ze nam het toch maar aan, want als je iets weigert wat iemand zo hartelijk aanbiedt, kan dat gemeen zijn.

‘Gaat het weer?’ vroeg hij opgelucht.

‘Ja hoor. Want ik bedenk net iets, en het voelt als de waarheid hier vanbinnen.’ Ze gaf een klopje op haar hart.

‘Wat dan, Delia?’

Toen beseftte ze dat ze nog niet tegen hem had gezegd dat ze geen Delia meer genoemd wilde worden, maar dat andere moest voorgaan. Ze kon hem later wel vertellen hoe ze nu heette.

‘Dat een beetje vuil niets meer uitmaakt als je vervuld bent van Gods liefde. God ziet mijn gezicht helemaal stralend en nieuw, alsof het net is gemaakt. Het vuil kan Hem niets schelen.’

Ze grinnikte en net als God gaf ze ook niets meer om het vuil.

Bobs blauwe ogen werden helemaal zacht. Een ongemakkelijk moment lang dacht ze dat hij nu ging huilen.

‘Bob, gaat het wel?’

‘Ja hoor, ja.’

‘Je moet ook een keer naar die tent gaan, Bob. Je vindt het vast leuk.’

‘Misschien doe ik het nog ook, Delia.’ Hij glimlachte en tot haar opluchting was hij weer gewoon Bob. ‘Alleen,’ vervolgde hij bedachtzaam, ‘nou ja, zul je wel goed oppassen?’

‘Oppassen?’

‘Ja, die rondreizende evangelisten kunnen echte slangenolieverkopers zijn.’

Ze piekerde erover. Ze kende de plaatselijke slangen: de zwarte rattenslang, de haakneus en de giftige koperkop, maar voor zover zij wist leverden die geen van alle olie. Misschien kon je de olie eruit knijpen, zoals het vet uit een varkenskarbonade kwam als je er met de bolle kant van je vork op drukte. Mercy had al heel lang geen karbonade meer gegeten en bij de gedachte eraan liep het water haar in de mond en begon haar maag zo hard te knorren dat ze haar hoofd schudde om de gedachte aan vlees te verjagen.

‘Nou, ik moet gaan,’ zei ze, en ze stopte het pakje zakdoekjes in de zak van haar rok.

Bob startte de pick-up. ‘Oké, tot ziens, Delia. Maar vergeet niet wat ik heb gezegd.’

Ze liep weg, maar stak haar arm op zodat hij haar kon zien wuiven. ‘Tot ziens, Bob.’

‘Hé, Delia,’ riep hij haar na.

Ze keek om. ‘Ja?’

‘Denk om die vochtige doekjes. Herinner me eraan als je weer naar de winkel komt. Mijn geheugen is niet meer wat het geweest is.’

‘Komt goed, Bob.’

Ze zwaaide naar hem toen hij haar passeerde en toen was de pick-up verdwenen en hing er alleen nog wat rook boven de weg. Ze speelde er een tijdje mee: ze liep erdoorheen en liet de rook voor haar lichaam wijken tot er niets meer was en ze zich herinnerde dat ze naar de rivier wilde om Tony te zoeken.

Het pad door het bos liep steil af. Haar losse zolen schepten de zachte aarde op, die in haar schoenen kwam en gruisig onder haar voeten voelde. Ze nam zich voor haar schoenen pas te

legen als ze bij de rivier was, want anders zouden ze toch telkens weer vol zand komen. Ze verlangde ernaar haar vuile voeten in het water te laten hangen en de verzachting helemaal tot aan haar haarwortels te voelen.

Ze haastte zich de rest van het pad af in afwachting van dat moment dat ze de rivier in de diepte naast de bedding zag stromen, naar de grote groene poel die erdoor werd gevoed en weer verder, zodat ze altijd moest denken aan een magere worm die iets enorms had gegeten dat in zijn buik was blijven steken. Alles baadde in een bundel lieflijk gulden licht dat het hele tafereel doordrenkte. Het was zo mooi om te zien dat haar adem stokte, maar toen zag ze Tony met zijn hengel bij het water staan en vergat dat ze stil moest zijn.

‘Hé, Tony,’ riep ze, en ze zwaaide naar hem. ‘Hier.’

Hij tuurde tussen de bomen door omhoog.

‘Tony, Tony. Hier ben ik.’ Ze zag dat hij haar nog steeds niet had ontdekt, dus stortte ze zich naar beneden en kwam als een kanonskogel tussen de bomen uit tevoorschijn.

‘Delia.’ Hij glimlachte en liet met een hand zijn hengel los om naar haar te zwaaien.

‘Hé, Tony. Blij je te zien.’

‘Ja?’ Hij richtte zijn aandacht weer op het vissen. Hij was altijd heel rustig, Tony. Soms vroeg ze zich af of het door al dat vissen kwam of dat hij zo was geboren. Hij was elf jaar oud en veel groter dan zij, maar hij leek het niet erg te vinden om haar vriend te zijn. Hij was vaak alleen hier bij de poel. Hij was een beetje dik rond zijn middel, waardoor zijn gestreepte t-shirt opkroop en je zijn navel kon zien. Hij zag er meestal uit alsof hij het warm had, zelfs als er kou in de lucht hing. Vandaag

waren zijn bolle wangen knalrood en het haar op zijn slapen was nat van het zweet. Hij ging weer recht achter zijn hengel staan.

‘Ben je ergens geweest, Delia?’

Ze sprong op het rotsblok naast hem om haar schoenen uit te doen. Hij leek vaak dingen aan haar te zien.

‘Ja. Hoe wist je dat?’

‘Ik weet het niet. Je ziet er een beetje anders uit.’

Ze spreidde haar armen. ‘Straal ik rondom licht uit?’

Hij glimlachte. ‘Nou, ik weet niet of ik het zo zou zeggen, maar wel zoiets.’

Ze maakte de gespen van haar schoenen los, trok ze uit en zette ze naast zich neer.

‘Je voeten zijn bijna zwart, Delia. Steek ze in het water om ze te wassen.’

‘Ja, dat was ik net van plan.’ Ze liet haar voeten over de rand van het rotsblok in het groene water bungelen en bij het voelen van de koele gladheid werd ze overspoeld door puur genot.

‘Nou, ga je me nog vertellen wat er aan de hand is?’ vroeg Tony.

‘Ja hoor. Ik ben vanochtend gered door het bloed van onze Heer Jezus Christus.’

Hij keek schuin naar haar op. ‘Ben je naar de tent geweest?’

‘Ja.’

‘En toen ben je gered?’

‘Ja!’

‘Hoe was het?’

Ze zweeg even om het zich weer voor de geest te halen. ‘Ze riepen mensen naar voren. Ze zeiden: iedereen hier die gered

wil worden, kan nu meteen naar voren komen, gratis. We hoefden alleen maar naar voren te lopen en toen gingen er mensen voor ons bidden en ze legden hun handen op onze hoofden.'

'Met wie was je?'

'Met niemand.'

'Wie waren die anderen dan die met je mee naar voren liepen?'

'Gewoon, andere mensen die daar waren. Ik liep zo'n beetje mee.'

'En toen?'

Het was moeilijk te beschrijven wat er toen gebeurde. 'Tony, je weet dat dit water helemaal wordt verlicht door de zon die vanuit de lucht op ons neer schijnt?'

'Ja.'

'Zie je dat het water sprankelt, alsof het danst?'

'Ja.'

'Nou, zo ging het ook met mij. Ik voel het nog steeds en dat gevoel gaat nooit meer weg.'

'Hoe weet je dat?'

'Dat weet ik gewoon.'

Toen was het Tony's beurt om even stil te zijn. Hij liet haar woorden bezinken en vroeg toen: 'Heb je het aan je ouders verteld?'

'Ik heb het wel geprobeerd, maar ze luisterden niet.'

'Misschien vinden ze het niet leuk.'

'Het maakt ze niets uit.'

'Nee, dat zal wel niet. Spuiten ze nog steeds?'

'Ja.'

‘Misschien houden ze er nog eens mee op,’ zei hij vriendelijk.
‘Hm. Ik denk het niet. Daar vinden ze het te lekker voor.’

Ze plonsde met haar voeten in het groene water en het vuil liet inderdaad los en de huid eronder was helemaal roze en nieuw, als van een baby.

Toen schoot haar nog iets te binnen. Ze kon bijna niet geloven dat ze het was vergeten.

‘Hé, Tony?’

‘Hm?’

‘Wil je me geen Delia meer noemen?’

‘Ik vind het een mooie naam.’

‘Nee, niet meer doen. Het schiet me net te binnen. De mevrouw die bij de evangelist was vroeg me naar mijn volledige naam en ik zei dat ik Mercy Roberts heette...’

‘Heet je in het echt Mercy?’

‘Ja, en...’

‘Dat wist ik helemaal niet.’

‘Toch is het waar; niemand noemt me zo, behalve de school, maar ik zweer je dat dat de naam is die pa en ma me bij mijn geboorte hebben gegeven. Mijn moeder heet Delia, en ze noemden me “kleine Delia” omdat ik sprekend op haar leek toen ik klein was en me net zo gedroeg, en pa zei dat ik zelfs net zoals zij probeerde te praten. Ik volgde haar overal op de voet en die naam bleef hangen, maar toen ik die mevrouw in de tent vertelde dat ik eigenlijk Mercy heette, zei ze: “Dat is een echt vrome, prachtige naam”, en ze zei dat ik er misschien over na moest denken mezelf voortaan zo te noemen in plaats van Delia, wat een beetje heidens is. Van nu af aan ben ik dus weer Mercy voor iedereen, zelfs voor jou en pa en ma.’

‘Ik heb gehoord dat ze mensen vaak een nieuwe naam geven. Het zal wel moeilijk zijn om te onthouden wie je bent,’ zei hij zacht.

Maar ze luisterde niet. Ze haalde haar voeten uit het water en inspecteerde ze. ‘Hé, kijk, Tony, helemaal schoon.’

Hij glimlachte. ‘Zo goed als nieuw.’

Ze liet haar tenen even in de zon drogen voordat ze haar schoenen weer aantrok.

‘Je voeten worden zo weer vies met die gaten voorin,’ zei hij.

‘Maar terug ga ik de heuvel óp, dus dan komt het vuil op een andere manier door de gaten.’

‘Daar had ik nog niet over nagedacht. Heuvel af zullen die schoenen wel een beetje als shovels werken.’

‘Wat je zegt.’ Dat vond ze leuk aan Tony. Hij kwam vaak met dingen op de proppen die wetenschappelijk aandeden.

Ze sprong van het rotsblok en liep terug naar het pad met haar karakteristieke zwaaijgebaar dat altijd op de rug werd gezien omdat ze al op weg was naar haar volgende bestemming.

‘Doei, Tony.’

Het bleef even stil en toen zei hij: ‘Doei, Mércy.’

Ze keek over haar schouder en wierp hem een brede, blij glimlach toe.

Carmel

2013, Londen

De verdwenen meisjes; soms voel ik me hun afgezant op aarde.

Vaak verlang ik ernaar ze als kuikens om me heen te verzamelen en als een kloek over ze te waken. Soms zijn ze te veel. Ik voel hun pootjes overal over me heen trippelen. Hun snauvels in mijn mond, mijn ogen, en dan wil ik ze met kracht van me af schudden.

Ik knipte hun foto's uit de kranten en bewaarde die. Ik bestudeerde hun gezichten, zoekend naar een aanwijzing dat ze wisten wat er met ze ging gebeuren. Ze konden breed lachend voor een fiets staan, met een korst op een knie, of achter in een auto zitten, met een vinger in elke mondhoek gehaakt om nog breder te grijnzen, maar vaker was het gewoon een simpele schoolfoto van hun hoofd en schouders. Wat het scenario ook was, ik ontdekte nooit iets, geen spoor. Ze waren onwetend van hun lot. Op een dag besepte ik dat het een ongezonde hobby was en gooide alle knipsels weg. Ik wist dat Mercy Roberts ook een van de verdwenen meisjes was, maar ik had nooit een

foto van haar in een krant gezien, dus in zekere zin was zij makkelijker om niet aan te denken.

De nieuwsprogramma's en kranten gebruikten een bepaalde foto van mij in de tijd dat ik *weg* was. Die foto was in een park genomen. Ik zit in mijn rode jas op een bank en kijk iets naar rechts, dromerig als altijd. Pas nu kom ik op het idee dat er misschien iets aan mijn gezicht te zien is. Hoe ik in de verte staar, alsof ik in mijn toekomst kijk en al een vermoeden heb van wat er gaat gebeuren. Ik was een van de gelukkigen; ik was niet meer vermist en kwam terug als een pakketje dat vijf lange jaren op het verkeerde adres had doorgebracht. Mijn terugkeer werd geacht gepaard te gaan met omhelzingen en zoenen, regenbogen die uitbarstten in veelkleurige druppels en grote dikke roze harten, maar als ik iets heb geleerd, is het wel dat niet meer vermist zijn niet hetzelfde is als weer op je plek zijn.

In films is er tegen het eind altijd een scène waarin het verhaal een climax bereikt, het gevaarlijkste punt. Daarna komt de eindscène, waarin alles goed komt. Ze zijn allemaal genezen, volgens het verhaal! Dan gaan de personages op in het zonlicht, ze verdwijnen in hun toekomst, en dan valt er een ademloze stilte en gaat het scherm op zwart.

Daar woon ik nu, in het donker van de bioscoopzaal, het lege doek, dat moment.

Er is geen eind.

Op de avond van mijn eenentwintigste verjaardag lig ik in bed te luisteren naar iets bewegends in de muur.

Toen ik een ontvoerd kind was en achter in een vrachtwagen woonde, had ik het 's nachts vaak koud en ik ontwikkelde

een methode om mijn bed te bedekken met laagjes van alles wat ik maar kon vinden – mijn trui, een kussen, een religieuze verhandeling – om er een warm nest van te maken. Ik heb die gewoonte nog steeds, dus als ik het gekrabbel en gekras in mijn muur hoor, moet ik de opgevouwen krant van mijn oor halen om het goed te kunnen horen.

‘Wie is daar?’ vraag ik zacht.

Het begint weer, alsof het berichten wil overbrengen. Ik hoor geklauw in de muur, gedraai, iets wat klem zit in een krappe ruimte. Als ik me op mijn rug draai, verschuiven de parafernalia op mijn bed als tektonische platen. Voordat we naar Londen verhuisden, raapte ik gewonde dieren op, zoals vogels met een gebroken vleugel en aangereden katten die langs de kant van de weg lagen, en zorgde ervoor tot ze zichzelf weer konden redden, en ik vraag me af of de krabbelaar misschien dat soort hulp nodig heeft.

Wanneer ik de volgende ochtend beneden kom, is mam terug van haar nachtdienst. Ze moet hebben zitten roken en haar sjekkie door het raam hebben gegooid toen ze me op de trap hoorde, want er hangt een dikke rookwolk boven het aanrecht. We glimlachen naar elkaar, al zeggen we geen van beiden: *We weten allebei dat het zo niet langer kan. We gaan eraan onderdoor.* Daarvoor zijn we te beurs en te voorzichtig met elkaar.

Om middernacht begint het gekrabbel weer.

Ik ga rechtop in bed zitten en kijk naar de muur. ‘Wie is daar?’ fluister ik weer.

Het geluid houdt even op alsof het me heeft gehoord.

‘We moeten elkaar zien,’ zeg ik.

Twee straten verderop zit een ouderwetse gereedschapswinkel en de volgende ochtend ga ik de muizenvallen bekijken. Ik vind ze onder een warboel van vloeibare ontstoppingsmiddelen en gootsteenploppers. Ik pak ze een voor een op om ze te bekijken. Er zijn er veel met een hakblokje om nekken te breken en schedeltjes stuk te slaan. Ik koop ze allemaal zodat de moordende exemplaren niet meer gebruikt kunnen worden. De val die ik ga gebruiken is humaan. Het is een kooitje met aan één kant een valdeur. Ik loop met de vallen naar de kassa.

‘Heb je bezoekermpjes?’ vraagt de man met een blik op alle vallen op zijn toonbank.

‘Ja,’ zeg ik. Ik betaal en hij stopt de vallen een voor een in een grote papieren zak. Op weg naar mijn werk gooi ik ze allemaal weg, op de humane na.

In het café blijf ik aan de val denken die gebruiksklaar in mijn tas ligt terwijl ik messen en vorken in rode papieren servetten rol en met een vochtig doekje ketchuptranen wegveeg die zich aan knijpflacons hebben gehecht. Ik help Doris het geld uit haar portemonnee te zoeken voor haar patat met een gebakken ei omdat ze zelf te slechtziend is om de munten te kunnen onderscheiden. Dan maak ik de kassa op en breng het geld op weg naar huis naar de bank, waar de gast achter de balie met me probeert te flirten, maar ik ben niet geïnteresseerd en maak mijn blik graniethard, en hij houdt ermee op.

Thuis staat mam haar verpleegstersuniform al te strijken voor haar nachtdienst, al zou ik niet weten waarom, want het is gemaakt van een soort kreukvrije stof.

Voordat ik de kans krijg om mijn jas uit te doen, zet ze het strijkijzer neer.

‘Carmel, zou je het me vertellen als er iets aan de hand was?’ vraagt ze. Er zitten regenboogjes opgesloten in haar glazen oorbellen.

We zwijgen allebei even. ‘Ik kan niets specifiek bedenken,’ zeg ik uiteindelijk.

‘Oké,’ zegt ze met een glimlach. ‘Maar je zou het toch wel tegen me zeggen als er iets was? Je kunt me alles vertellen, hoor.’

Wat ik het liefst zou doen, is mijn armen om haar heen slaan en haar stevig tegen me aan drukken, maar ik kan het niet. Het mag niet. Ik zou al het leven uit haar kunnen persen.

Die avond leg ik een brokje chocola als lokaas in de val, knip het licht uit en blijf stil in mijn bed liggen. Het Londense lichtschijsel dat nooit weggaat valt op mijn planken en laat alles wat ik uit de rivier heb gehaald glanzen: flessen, sleutels, stenen en botten. Ze zien er anders uit, alsof hun geheime zelf tot leven komt. Het dak kreunt. Buiten klinkt het zachte gedreun van het verkeer, maar de kleine bezoeker houdt zich stil.

Ik val in een lichte slaap. Zo’n oppervlakkige slaap brengt vaak herinneringen die de volgende ochtend weer vergeten zijn, als verschoten aquarellen, maar dan met bewegende onderdelen. De muur van mijn slaapkamer lost op en er rijdt een vrachtwagen over een bergweg met canyons in de verte. Ik weet dat ik in die vrachtauto door elkaar word geschud, dat mijn benen over de rand van mijn stapelbed bungelen. De herinneringen vervagen, gaan in elkaar over of vervliegen. Ze zijn

niet chronologisch, maar uit verschillende periodes geplukt, verschillende leeftijden: ik kan negen, acht en weer negen zijn, dan twaalf. Daar is mijn doop in diep water, een bijna-verdrinking. 'Je zult voortaan bekendstaan als Mercy Roberts,' zeggen ze terwijl ik me verslik in het rivierwater. Naderhand kras ik mijn echte naam, Carmel Summer Wakeford, op stenen om hem nooit te vergeten.

Er is een man met ogen die gemaakt lijken te zijn van gelatine. In de verte knipperen de lichtjes van een stad. 'Een goddeloos oord,' zegt een stem. 'Daar gaan we niet heen.' Ik maak me klein op mijn harde stapelbed, de vrachtwagen is net gestopt en ik voel de trillingen van de motor nog in de wanden; ik trek de gehaakte deken over mijn hoofd en probeer geluidloos te ademen, te doen alsof ik er niet ben. West Virginia, de bergen, koele bossen en kwetterende vogels. Pennsylvania. Onze vrachtwagen doorkruist staten als een krabbel op een kaart. De gelovigen verzamelen zich onder een wit tentdoek in afwachting van onze komst. Dan, alsof ik er van bovenaf in word gegooid, een mensenmassa, een zee van handen die naar me reiken. 'Ik kan het niet,' zeg ik, maar ze zijn alweer weg en ik loop door een smalle straat; het ruikt er naar hotdogs en gebakken uien en mijn maag gromt.

De evangelist rijst voor me op, gekleed in verschoten zwart, zoals altijd. Ik wist dat hij vannacht zou komen. Ik kijk naar hem op en hij staat afgetekend tegen een intens blauwe lucht, met zijn ene arm geheven boven de menigte voor hem; hij zweet, glimlacht, oreert, en zijn blauwe ogen branden zo fel dat de lucht erbij verbleekt. Een bundeltje wordt boven de hoofden van de massa doorgegeven tot het hem bereikt en in zijn